

Socialistisk Arbejderavis

- kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 406, 28. april 2024] [Pris: giv hvad du kan] Kontant eller MobilePay til: 107711

WWW.SOCIALISTER.DK

Foto: Flickr.

EU-valg: Analyse

Side 6

Racisme i Social- demokratiet

Side 5

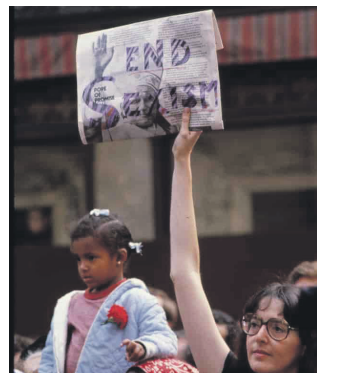

Foto: lex.dk

Kvindekamp er Klassekamp

Side 7

Foto: Flickr.

Forstå Israel og USA

Side 4

Studerende: Stop investeringer i Israel!

Studerende kræver at universiteter stopper deres økonomiske og akademiske samarbejde med Israel og tager afstand fra folkemordet i Gaza.

Af Konni Nørlem.

De seneste dage har solidaritetsprotester spredt sig til en lang række universiteter i USA med krav om, at universiteterne stopper deres investeringer i selskaber, der handler og samarbejder med Israel, især indenfor militærindustrien. Kravene retter sig også mod den amerikanske udenrigspolitik, der i årevis entydigt har støttet den israelske stat politisk, økonomisk og militært.

Voksende modstand

Myndighedernes påbud til de studerende om at stoppe deres besættelser og politiets hårde fremfærd har kun yderligere fået protesterne til at vokse. Også i den øvrige befolkning vokser støtten til palæstinenserne. Meningsmålinger viser, at hvor 63% af demokraterne i nov. 23 var imod Israels militære aktioner i Gaza, så var dette tal vokset til 75% i marts 24. (Kilde: TV2)

Det er oplagt at trække paralleller tilbage til universitetsbesættelserne under Vietnam-krigen i 1968 og kampagnen i 1980'erne mod investeringer i apartheidstyret i Sydafrika. Også dengang var det en protest mod USA's imperialistiske ageren i verden kombineret med utilfredshed over den racisme og forskelsbehandling, der var og stadigvæk er i det amerikanske samfund.

Hjemmefronten

Også herhjemme protesterer studerende i solidaritet med Gaza og den palæstinensiske befolkning. Indtil videre har der været to landsdækkende undervisningsstrejke-dage og en ny er på vej d. 15/5. Senest har en række studerende og undervisere fra Aarhus, Odense, København, Roskilde underskrevet et åbent brev, hvori de kræver, at landets universiteter fordømmer folkemordet i Gaza og dropper alt samarbejde med virksomheder, der er engageret i Israel.

"Hvis vores universiteter er optaget af at fremme menneskerettigheder, demokrati og akademisk frihed, som de hævder, må de tage ansvar og stoppe deres medvirken til Israels forbrydelser mod menneskeheden", skriver de studerende i deres åbne brev.

Historisk høj fremgang i etniske minoriteters beskæftigelse

Ifølge en analyse fra AE-rådet i marts er antallet af "ikke-vestlige indvandrere" i beskæftigelse historisk højt.

I 2023 var der 320.000 "ikke-vestlige indvandrere" mellem 15 og 64 år i Danmark, og 192.300 af dem var i job, hvilket svarer til 10.500 flere end året før. Denne tendens har gjort sig gældende længe. Det betyder, at deres erhvervsfrekvens nu er på over

60% og nærmer sig erhvervsfrekvensen for personer med dansk oprindelse, som er lidt over 75%.

Fremgangen er bredt funderet, men den største fremgang er sket blandt syriske indvandrere, især flere kvinder er kommet i job. Der er generelt en stigende beskæftigelse i Danmark, og de etniske minoriteter er altså i høj grad med til at besætte de ledige jobs.

OK24 vedtaget med "nordkoreansk flertal"

Af Lene Junker.

Det blev et massivt ja til den offentlige overenskomst. Kun enkelte faggrupper har stemt nej: pædagoger, dagplejere og ambulancereddere i FOA og offentligt ansatte i 3F BJMF, for her har der været en aktiv "Stem Nej"-kampagne.

Når a4medier.dk omtaler afstemningsresultatet som "nordkoreansk flertal" er det et godt billede på et gnidningsløst samarbejde mellem staten/regeringen og fagbureaukratiet, som begyndte med trepartsaftalen i 2023. Den bestemte, hvilke grupper, der skulle have et ekstra lønloft, og hvem der skulle betale for det.

Fastlagte forlig

Inden overenskomstforhandlingerne startede i 2024, fastlagde finansminister Nicolai Wammen den økonomiske ramme. Og det blev aftalt i FH at kæde afstemningen om overenskomsten sammen sådan, at man kunne undgå, at enkelte forbund gik i strejke, som sygeplejerskerne gjorde sidste gang.

Hurtigt indgik både stat, kommuner og regioner forlig med de enkelte fagforbund forlig, som holdt sig indenfor finansministerens ramme. Så her forsvandt både ligelønskravet og sikringen af reallønnen.

Selvsagt var regeringen og arbejdsgiverne i Regioner og Kommuner tilfredse og roste aftalen. Det samme gjorde fagtoppen og mainstreammedierne. Kun i de fagforeninger, som organiserede en Stem Nej-kampagne, blev der et nej-flertal. Altså fik langt de fleste offentligt ansatte slet ikke kendskab til kritikken af forligene, og der blev aldrig en debat blandt medlemmerne.

Opbyg alternativt lederskab

Disse resultater viser venstrefløjens svaghed, men også vores muligheder. For når det kan ske i nogle fagforeninger, så kan det ske i alle, såfremt venstrefløjen slår sig sammen og begynder opbygningen af et alternativt lederskab i fagbevægelsen.

Svinestreger

Af Freddie Nielsen.

Mette Frederiksen og regeringens mantra i forhold til at gøre noget radikalt ved klimakrisen, især når det drejer sig om landbruget, har igen og igen lydt: "Vi vil gerne gøre noget, men det må ikke koste arbejdspladser".

Det har hele tiden været stærkt kritisabelt og en dårlig undskyldning for ikke at handle. Og det er ikke arbejderklassen, men erhvervslivet de har i tankerne med den linje. Og nu bliver det gjort klart af virkeligheden, at det er sådan det hænger sammen.

Danish Crown har meddelt, at slagteriet i Ringsted lukkes, og 1.200 slagteriarbejdere bliver fyret. Grunden: Der er ikke svin nok til slagtning! Men hvordan kan det være? Det er Sjællands eneste svineslagteri, og der produceres slagtesvin i millionvis i Danmark. Svaret: Hver time køres der 1.700 svin til udlandet til slagtning.

Det er tilsyneladende ikke noget, regeringen har tænkt sig at forholde sig til. Landbruget skal fortsat have en privilegeret stilling til at gøre, hvad de vil. Når der nu kan tjenes mere på at slagte i udlandet, hvorfor skulle man så bekymre sig om dyrevelfærd eller arbejdsløse slagteriarbejdere?

Velfærdsstaten smuldrer væk - og regeringen erstatter personale med magtanvendelse

Det er overskriften på en kommentar til regeringens nye forslag på socialområdet i Ræson den 28.3.24, skrevet af Monica Lyloff, talsperson for bevægelsen "#1 million stemmer". Hun skriver videre:

"Som om det ikke var slemt nok, at mennesker med handicap i alt for mange tilfælde ikke får den hjælp de har behov for, så bliver de nu udnævnt som syndebukke for besparelser på tværs af velfærdsområder. Det er forkert, og det er usmageligt.

Daginstitutionerne lider. Folkeskolen lider. Sundhedsvæsenet lider. Ældreområdet lider. Hvis regeringen kommer igennem med deres lovforslag om fastholdelse og magtanvendelse som en løsning på personale manglen på ét velfærdsområde, hvad skulle så forhindre, at lignende lov indføres som en løsning på personale manglen på andre velfærdsområder? Velfærdsstaten smuldrer under fødderne på politikere"

"#1 million stemmer" siger:

"STOP! Lige nu sidder regeringen og vil forhandle en aftale igennem om tusindvis af menneskers skæbne. En stor omgang manipulation, der får det til at lyde som om, at regeringen vil sikre den rette hjælp. Men det handler reelt om samlet at bidrage til at reducere udgifterne og øge "prioriteringsrummet" i kommunerne. Støt op om protesten den 22. maj på Christiansborg.

Det mener vi

Stol ikke på EU's falske internationalisme

I år er der valg til Europa Parlamentet, og der er meget på spil. Prognoser viser, at både den konservative blok (ECR) og den højreradikale blok Identity & Democracy (ID) står til fremmarch, og de lugter blod. De ønsker at begrænse adgangen til asyl for flygtninge, retten til migration for arbejdere uden for EU og minoriteters rettigheder generelt, og de ønsker at trække de få grønne sejre, der er vundet i EU, tilbage.

Valgets resultater kan determinere politik i Europa de næste fem år og truer den sidste rimelige chance for at begrænse de omvæltninger, som klimakrisen vil bringe med sig, samt håbene for de millioner af flygtninge, der allerede i dag findes i verden.

Vi anbefaler at stemme på Enhedslisten, der på trods af skuffende kursændringer de

seneste år stadig er det mest progressive parti i parlamentet. Men grundlæggende ændringer kan kun komme gennem kamp fra neden, ikke i stemmeboksen. Derfor er det vigtigere end nogensinde at forstå, hvad EU er for en størrelse.

Den Europæiske Union er en udemokratisk institution, hvis primære opgave har været at gøre det lettere for den kapitalistiske klasse i Europa at tjene profit. Det skete ved dannelsen af et større fælles marked med fri bevægelighed for goder og arbejdskraft og en svækkelse af arbejderklassens potentielle kollektive magt.

Når nye medlemslande optages, er det kun med henblik på, hvorvidt det er i de eksisterende europæiske magthaveres interesse, hvilket de omfattende krav, der stilles til mulige medlemslande, vidner om. Utallige usynlige mekanismer er indført

for at stikke en kæp i hjulet på forsøg på at reformere systemet indefra, og indtil videre er der intet tegn på, at det har nogen udsigter.

Fortalere for europæisk integration siger, at det er en kamp mellem nationalisme og internationalisme; mellem protektionisme og national selvtilstrækkelighed på den ene side, og et kosmopolitisk fremtidsyn på den anden.

Samtidig har højrepopulistiske demagoger ikke været sene til at gribe denne diskurs, og med omvendt fortegn fremstillet EU som en ekstern trussel mod nationale interesser og selvbestemmelse, og de har med stor succes mobiliseret europæiske vælgere til denne dagsorden.

Men denne fortælling er forfejlet. Den Europæiske Union er ikke internationalistisk på nogen måde ingen magt, der

med vold nægter mennesker basale rettigheder som at migrere, kan kalde sig selv internationalistisk. Omvendt er det netop den falske opdeling af arbejderklassen i nationer, der forhindrer kollektiv handling blandt arbejdere på tværs af nationale skel, den eneste realistiske måde at opstille et modsvar på.

I Internationale Socialister mener vi, at arbejdernes interesser hverken ligger i nationalstaten eller i et stærkere europæisk fællesskab, hvilket bare er en større nationalstat. EU er falsk internationalisme påtvunget arbejderklassen fra oven og på magthavernes præmisser. Svaret er ægte internationalisme fra neden: mobilisering af arbejderklassen i Danmark, i Europa og i verden, i en samlet kamp mod vores fælles fjender i såvel København som i Bruxelles.

Del 34:

Anden Verdenskrig del II: Klassekampen under og efter krigen

Af Freddie Nielsen. (forkortet og lettere redigeret udgave af en tidligere artikel i SAA 381. red. Charlie Lywood)

Anden Verdenskrig blev i vid udstrækning markedsført som en krig for demokrati imod nazisme, men i realiteten var det en nationalistisk krig, der også i stor udstrækning blev ført imod hele det tyske folk og hele det japanske folk som sådan. I USA blev tusinder af efterkommere af japanske indvandrere interneret under krigen, og i England fik en række tyske flygtninge samme skæbne.

For alt i verden ville de Allierede forhindre en gentagelse af revolutionerne og opstandene i slutningen af 1. Verdenskrig – det var noget, de aktivt modarbejdede. Derfor bekæmpede de Allierede helt bevidst også modstanderne af aksemagternes regimer (Tyskland, Italien og Japan).

Dresden efter allieredes tæppebombninger
Foto: Wikimedia Commons.

Nogle af de militært set unødvendige bombardementer, som f.eks. Hamburg i 1943 (hvor der på to døgn blev dræbt flere civile end under hele den tyske blitz mod England i 1940-41) og Dresden i foråret 1945, ses ofte som rene hævnaktioner, men i virkeligheden tjente de til at demoralisere den tyske befolkning. Det samme var tilfældet med de voldsomme bombardementer af den japanske civilbefolkning.

Magthavernes spil

I den vestlige mainstream-historieskrivning finder man næsten ingen kritisk stillingtagen til bombningerne af civilbefolkningerne i Tyskland og Japan – det forstyrrer det idealiserede billede af ”den demokratiske og frie verden”.

Og det var ikke kun Aksemagternes arbejderklasser, der blev behandlet sådan. Det var det samme, der skete overfor modstands- og befrielsesbevægelser i de besatte lande.

I 1943, da Mussolini faldt efter Englands og USA's invasion, og Tyskland besatte halvdelen af landet, voksede modstandsbevægelsen i det nordlige Italien markant. Men i efteråret, hvor de italienske partisaner kæmpede mod de tyske hære foran de Allieredes linjer, var general Alexander, de Allieredes øverstbefalende, bevidst medvirkende til, at tyske tropper udryddede mange partisaner.

Noget lignende lavede Sovjetunionen i Polen i 1944, hvor den Røde Hær pludselig stoppede deres fremrykning i tre dage lige uden for Warszawa, mens den tyske hær nedkæmpede en opstand i byen.

I Grækenland, hvor en kommunistisk ledet modstandsbevægelse overtog styringen af landet, blev der sat britiske tropper ind i 1944 for at bekæmpe den, og få den gamle herskende klasse sat tilbage i sadlen.

Når der ikke skete noget lignende i Frankrig og Italien, hvor der også var store modstandsbevægelser under stærk kommunistisk indflydelse, så skyldtes det, at Stalin kom borgerskaberne til hjælp. De ledende kommunister, der kom hjem fra eksil i Moskva, sikrede på ordre fra Stalin, at modstandsfolkene afleverede deres våben uden noget som helst til gengæld.

Også de kolonier, der tog parolen om demokrati og selvstændighed alvorligt, fik

Serie: De almindelige menneskers historie

Vi lærer om historien, menneskehedens historie, som de store mænds skæbnesvangre valg, men ikke om historien, som den så ud for de fleste almindelige mennesker. Denne artikelserie vil groft skitsere et andet blik på historien, hvor der er lagt hovedvægt på ”historien for de mange”.

kærligheden at føle. I Indien greb England militært ind imod uafhængighedsbevægelsen flere gange i løbet af krigen. Og efter 1945 førte forsøgene på at opnå selvstændighed i Algeriet, Korea og Vietnam til langvarige og blodige krige.

Den britiske hær sættes ind i Grækenland i 1944 for at nedkæmpe modbevægelsen.
Foto: PICRYL.

En ny opdeling af verden

2. Verdenskrig drejede sig i bund og grund om at få afklaret spørgsmålet om de imperialistiske stormagters indbyrdes styrkeforhold og indflydelse på verden. I 1945 stoppede USA Lend-Lease-leveringerne til England (Lend-Lease-aftalen indebar, at USA under krigen gav ”gratis” forsyninger af mad, olie m.m. til en række lande for at holde dem tæt til sig), og herved brød det britiske militær- og koloniimperium

sammen, hvorefter USA kunne skaffe sig adgang til de områder, der hidtil havde været britisk kontrollerede. England og Frankrig blev således efter 1945 henvist til 2. division, mens opkomlingene Tyskland og Japan blev yderligere underordnet, og på toppen blev verden inddelt mellem en vestlig sfære under ledelse af USA, og en østlig under en lige så absolut ledelse af Sovjetunionen.

Men ligesom USA havde benyttet krigen til ikke bare at gøre op med Aksemagterne, men også til at få underlagt sig Storbritannien, så var krigen end ikke overstået, før konturerne af den næste konflikt tegnede sig: Den Kolde Krig. Selv om opdelingen af Tyskland stort set var aftalt på Jaltakonferencen i februar 1945, foregik der alligevel et kapløb ind i Tyskland, mellem de amerikanske og de sovjetiske styrker. Og ikke mindst atombomberne over Japan i august 1945 er svære at se som andet end en advarsel til Sovjetunionen om at passe på, da man nu havde Bomben.

Denne artikel afslutter serien ”Almindelige menneskers historie”.

Tiden efter Anden Verdenskrig vil blive behandlet i en ny serie om ”Moderne revolutioner” som har gentegnet verden siden 1945. Alle de tidligere dele af serien kan læses på <https://socialister.dk/>

Forholdet mellem USA og Israel: Sammenfaldende, men ikke identiske, interesser

Spændingerne mellem USA og Israel er blevet meget synlige, siden Joe Bidens administration undlod at nedlægge veto mod den seneste resolution fra FN's Sikkerhedsråd, der opfordrer til en våbenhvile i Gaza.

Af Alex Callinicos, oversat og redigeret af Lene Junker

Konflikten virker forvirrende for mange, der ser de to stater som grundlæggende identiske - enten fordi Israel er en amerikansk marionetdukke, eller fordi den magtfulde Israel-lobby dominerer USA's udenrigspolitik.

Men ingen af disse forklaringer er sande. Der er et sammenfald af interesser mellem to stater, hvor den ene er meget stærkere end den anden. Men deres interesser er ikke identiske.

Israel er en kolonistat for bosættelse - et produkt af det zionistiske politiske projekt. Dens stiftere var helt klar over, at etableringen af en ren jødisk stat i Palæstina ville betyde en fordrivelse af den lokale befolkning.

Og de vidste, at det krævede støtte fra den dominerende magt i regionen for at opnå dette.

Storbritannien, som fik kontrollen med Palæstina i slutningen af Første Verdenskrig, besluttede at støtte zionisterne.

Ronald Storrs, den britiske guvernør i Jerusalem, forklarede kynisk betydningen af Balfour-aftalen fra 1917. Han sagde, at "aftalen var en, som velsignede den (Storbritannien), der gav lige så vel som den (zionisterne), der tog, ved at danne 'et lille, loyalt, jødisk Ulster' for England i et hav

af potentielt fjendtlige arabere".

Dette forhindrede ikke zionistiske militser i at føre terrorkampagner for at tvinge Storbritannien til at trække sig ud af Palæstina efter Anden Verdenskrig.

I 1951 skrev redaktøren af det "liberale", zionistiske dagblad Ha'aretz: "At styrke Israel hjælper de vestlige magter med at opretholde ligevægt og stabilitet i Mellemøsten, Israel kan blive vagthunden ... hvis de vestlige

magter af en eller anden grund nogle gange skulle foretrække at lukke deres øjne, vil de kunne stole på, at Israel vil straffe en eller flere nabostater, hvis disses adfærd over for Vesten skulle overskride grænserne for det tilladte."

Dette var grundlaget for, at Israel, i ledtog med de britiske og franske kolonimagter, angreb Egypten i oktober 1956.

Men USA's fremkomst som den nye, stærke magt i Mellemøsten blev proklameret, da præsident Eisenhower tvang Israel til at trække sig tilbage af frygt for, at "vi mister hele den arabiske verden".

Ikke desto mindre blev Washington under 1967-krigen mellem Israel, Egypten og Syrien, Israels vigtigste leverandør af våben, hvilket gjorde det muligt for Israel at konsolidere sin position som den største militærmagt i regionen.

Dette stoppede ikke sammenstødene. I august 1982 ringede præsident Ronald Reagan til den israelske premierminister Begin for at udtrykke sin "forargelse" over Israels vilkårlige bombardement af Beirut i Libanon.

Han kaldte nedslagtning af civile et "holocaust". Begin ringede

tilbage en halv time senere for at sige, at han havde beordret en fuldstændig våbenhvile. Reagan var bekymret for, at Israels belejring af Beirut skulle destabilisere hele regionen.

Men folkedrabet i Gaza i dag er værre, og alle Bidens irettesættelser har været symbolske.

Han har netop godkendt endnu en våbenpakke til Israel, herunder mere end 1.800 MK 84 - de 2.000 pund tunge bomber, der har allerede forårsaget et så frygteligt blodbad i Gaza.

Sandsynligvis er den relative svækkelse af den amerikanske imperialisme hovedårsagen til, at Israel handler uafhængigt af USA. Israel er, takket være amerikansk bistand, langt stærkere nu.

Netanyahu er presset, men føler sig sikker nok til offentligt til at trodse Washington, og tillader sig endda at blande sig i amerikansk politik, for at appellere om støtte fra det kristne højre.

USA-imperialismen er i defensiven. Dens ledere synes at føle, at de ikke har andet valg end at støtte deres fremskudte brohoveder: Ukraine i Europa, Taiwan i Stillehavet og Israel i Mellemøsten. Flere katastrofer venter forude.

USA's præsident Joe Biden med Israels premierminister Benjamin Netanyahu. Foto: Flickr.

Ukraine, militarisme og døden på slagmarken

Efter mere end to år er krigen i Ukraine gået ind i et blodigt dødvande, hvor russiske og ukrainske soldater bruges som kanonføde til fordel for rivaliserende imperialistiske magter.

Af Charlie Lywood.

Der er ingen tvivl om, hvor meget Ukraine betyder for både Rusland og Vesten. Ifølge Kiel Institute for the World Economy modtog Ukraine i alt over 2000 milliarder kroner i militær, finansiel og humanitær bistand mellem 23. januar 2022 og 31. oktober 2023. Det tal er steget yderligere siden. Danmark er et af de lande som giver mest pr. indbygger.

Rusland bruger op mod en tredjedel af statsbudgettet på forsvaret og har omdannet en stor del af sin produktion til krigsproduktion.

Det er penge, der kunne have været brugt til velfærd og klima i alle de krigsførende nationer. I stedet slår arbejdere hinanden ihjel, mens investeringer i krigsindustrien boomer og aktiekurserne stiger.

Døden på slagmarken

De seneste troværdige estimater siger, at 55.000 russiske soldater og 45.000 ukrainske soldater er dræbt. Sandsynligvis er tallene meget højere. De høje dødstal betyder, at begge parter har svært ved at få soldater nok til at

fortsætte krigen.

En nylig BBC-rapport indrømmede: "To år inde i Ruslands fuldståle invasion er der ikke længere nogen ukrainske frivillige til frontlinjen. De fleste af dem, der ønskede at kæmpe, er enten døde, sårede eller sidder stadig fast ved fronten og venter på at blive aflastet af nye rekrutter. Ukraine er udmattet." Vi har allerede set de første protester i Kiev fra kvinder, over at deres mænd og sønner ikke bliver aflastet.

I Rusland betyder der dødstallene også modvilje. Mænd, der melder sig som "frivillige" til særligt lønede enheder, er normalt i stand til at tage hjem efter seks eller ni måneder. Men der er ikke fastsat nogen tidsbegrænsning for de 300.000 rekrutter, der blev indkaldt i september 2022. De forventes at fortsætte med at kæmpe, indtil krigen slutter. Som modsvar kræver rekrutternes familier i stigende grad, at de skal vende hjem.

Krigstrætheden breder sig derfor i begge lande. Og det giver håb om, at det kan omsættes til krigsmodstand.

Biden, Mette og Macron

Vladimir Putin invaderede Ukraine i 2022 dels for at afstive sin egen magt og dels for at styrke sine imperialistiske interesser. Eller rettere kæmpe for ikke at "miste" Ukraine til Vesten, og

sende et signal om "hertil og ikke længere". NATO, hvis ekspansion op til invasionen havde presset Rusland, bruger nu krigen til sine egne formål.

Vestlige ledere håbede at kunne ydmyge Rusland og derefter gå videre og koncentrere sig om dets endnu større rival, Kina.

Joe Biden kæmper gerne til den sidste ukrainer, så længe det bidrager til at Rusland bløder. Og støtter Ukraine lige akkurat nok til, at de kan holde skansen. Mette Frederiksen og Macron taler nu om, at hvis det bliver nødvendigt, så udelukker de ikke "boots on the ground". Det sker i erkendelse af, at Rusland er ved at få overtaget i krigen.

Venstrefløjen i Europa uenige

De vestlige imperialisters ambitioner om at indlemme Ukraine i EU og NATO samt blodbadet på slagmarken burde kunne mobilisere venstrefløjen i Europa til at bekæmpe alle ansatser til yderligere tab og argumentere for, at befolkningerne og hærene på begge sider gør oprør og stopper krigen.

Men i stedet har de fleste på venstrefløjen i Vesten støttet deres egne magthaveres interesser. For eksempel bruger Per Clausen fra Enhedslisten EU-valget til at sige: "Derfor foreslår jeg et stop for eksport af ammunition, så hver eneste patron, granat og raket,

der produceres i Europa, kan gå til ukrainerne". (Ræson 4.4.24)

Men i inter-imperialistiske krige som denne, betyder det at overgive sig til Vestens ambitioner mod Rusland. Zelenskys styre er desværre kun en forlængelse af disse ambitioner. Han repræsenterer den del af den herskende klasse i Ukraine, som ønsker at slå sig sammen politisk, økonomisk og militært med Vesten.

Ukrainernes selvbestemmelsesret underordnes således både politisk og militært de vestlige magter. Det er derfor, Margrethe Vestager, næstformand i EU-kommissionen, så klart siger: "Vi har lovet Ukraine at stå sammen til den allersidste dag." (Mandag Morgen 3.2.24) Så derfor bliver "forsvaret for Ukrainernes ret til selvbestemmelse" et krav som betyder, at man støtter den ene imperialisme i den konkrete situation.

Det er vigtigt at socialister forstår karakteren af krigen, kalder den ved dens rette navn, en inter-imperialistisk krig hvor ukrainske og russiske mænd slås, ikke for nationen men for de riges ambitioner både i øst og vest.

Venstrefløjen skal slås for en antikrigsbevægelse, både i Ukraine, Rusland og i Vesten, som forkaster alle deres ambitioner og vil vende krigen til en krig mod krigsmagerne både i øst og vest.

Ukraines præsident Volodymyr Zelenskyy med NATO's Jens Stoltenberg. Foto: Wikimedia Commons.

Socialdemokraternes racisme for fuld udblæsning

Toneangivende socialdemokratiske politikere har i foråret valgt at skrue den racistiske retorik op til hidtil usete niveauer.

Af Carla Naur Nørremølle

Socialdemokratiets racisme skaber debat både i medierne og internt i partiet. "Indvandrere" gøres til modstandere af "Vesten" og påstås at have "herskerattitude", som undergraver det danske samfund indefra. Vi må sige fra overfor alle disse racistiske og især islamofobiske udtalelser, som har til formål at splitte befolkningen.

Islamofobi forklædt som kvindekamp

I anledning af kvindernes internationale kampdag d. 8. marts valgte to ministre at pakke grov muslimhætz ind som et opråb for "den tabte kvindekamp".

Udlændinge- og integrationsminister Kaare Dybvad (S) og ligestillingsminister Marie Bjerre (V) indledte deres kronik i Politiken d. 6. marts med at problematisere social kontrol i "indvandremiljøer". Social kontrol er ikke et uvæsentligt emne på 8. marts, men ministrene brugte det som afsæt til at fremlægge samtlige fordomme om muslimer i Danmark, som var de alment anerkendte fakta. De skriver:

"De fleste danskere vil formentligt kunne genkende visse indvandreres fjendtlige og larmende dominansadfærd og herskerattitude. "En livsstil, som er med til at forpøse hele bydele," hedder det blandt andet.

De anklager "indvandrere" for at være ekstremistiske, antisemitiske, anti-vestlige og antidemokratiske, og peger som eksempel på personer, der udtaler og organiserer sig mod staten

Israel. Ministrene konkluderer, at en stor gruppe "indvandrere", på trods af uddannelse og karriere, ikke er integrerede i Danmark, fordi de er "indædte modstandere af vores frie og lige samfund".

Racistisk paranoia og forskruede fakta

Dybvad og Bjerres kronik blev ikke ukritisk modtaget, men fremkaldte heller ikke særlig stor debat. Anderledes gik det, da Socialdemokratiets integrationsordfører Frederik Vad stillede sig på Folketingets talerstol og gav, hvad han selv har beskrevet som sin "vigtigste tale som folketingsmedlem indtil videre".

I talen fremlagde han en ny "erkendelse" i dansk udlændingepolitik: "at arbejde, uddannelse, bolig, turpas til foreningslivet og en pletfri straffeattest ikke er nok, hvis man samtidig bruger sin position til at undergrave det danske samfund indefra."

Vad mener ikke, at denne erkendelse har bundfæstet sig på Christiansborg og referer til en svensk rapport, som skulle vise, at "titusindvis af mennesker i klaner og bander og i bestemte etniske miljøer har infiltreret [...] alle væsentlige sektorer i det svenske samfund".

Den pågældende rapport er udarbejdet af Sveriges kriminalpræventive råd, og Vad kalder den for "et af de dyrebareste dokumenter vi har".

Hans brug af rapporten er dog siden talen blevet genstand for heftig kritik, og forskerne bag rapporten afviser Vads brug af denne. Rapporten handler rigtigt nok om personer i det offentlige system, som muliggør kriminalitet. Som flere kritikere pointerer, nævner rapporten dog hverken disse personers etniske oprindelse eller giver tal på, hvor mange mennesker det drejer sig om.

Vad påstår, at massevis af

"udlændinge" og "indvandrere" også herhjemme undergraver systemet med "herskerattitude i sin fuldkomne form". Men påstanden står åbenlyst uden beviser og har udelukkende til formål at opildne til decideret racistisk paranoia.

Frederik Vad Nielsen.
Foto: Ft.dk / Marie Hald.

Vesten = Vestens herskende klasser

Frederik Vads "erkendelse" bakes op af Kaare Dybvad i P1-podcasten "Slotsholmen". Dybvad erklærer sig enig med Vad og udtaler i samme omgang: "Der er en meget stor gruppe af folk, som har udlandsbaggrund, som dyrker en fortælling om, at Vesten er deres modstandere." Som eksempel på disse "modstandere af Vesten" nævner Dybvad de mange mennesker, som er mobiliseret under "Gaza-konflikten" - med andre ord, de som støtter palæstenserne i deres kamp mod et folkemord.

Hvad både Dybvad og Vad viser med deres udtalelser er, at "Vesten" for dem er ensbetydende med Vestens herskende klasser. De undlader at nævne mange af os som kæmper for Palæstina er født og opvokset i vestlige lande. De prøver i stedet at skabe et billede af, at al kritik mod de siddende magthavere er "fremmed identitetspolitik". Modstand mod den herskende klasse fremstilles som modstand mod Vesten og dermed anti-demokratisk.

Inger Støjberg fra Danmarksdemokraterne går endda skridtet videre i sit eget forsøg på at overgå det ekstreme centrum i racisme. D. 19. marts fremsatte Danmarksdemokraterne et forslag til Folketinget om at nægte opholdstilladelse til personer, som ikke vil skrive under på, at de anerkender staten Israel. Støjberg går så langt som til, at "hvis man for eksempel råber "from the river to the sea", så skal man kunne få inddraget sit statsborgerskab."

Denne nye strøm af racistiske udtalelser fra folketings salen er ikke kun et udtryk for, at man sidestiller integration med assimilation. Når Kaare Dybvad kalder

kritiske stemmer for "modstand mod Vesten" skaber han et tydeligt Os og Dem, hvor "Dem" også kunne inkludere hvide danskere, der er imod Israel. Det er et forsøg på en klassisk splittelsesmekanisme, hvor magthaverne skyder skylden på dem som allerede bliver undertrykt og mistænkeliggjort - nemlig personer i Danmark med rødder i muslimske lande - med det formål at afveje og skabe usikkerhed omkring modstand mod magthaverne.

Socialdemokratisk strukturel racisme

Socialdemokratiets skærpede retorik omkring integration virker nok truende og hårdtslående, men det er pressede magthavere, der vælger at føre den slags skræmmekampagner. Store dele af befolkningen er blevet rystede over situationen i Gaza og vores egne magthaveres støtte til Israel. Folkemordet på den palæstinske befolkning har rigtigt nok skabt modstand mod de vestlige magthavere og ideen om Vesten som demokratiet og frihedens højborg. Vad og Dybvads udtalelser har til formål at skabe usikkerhed i befolkningen, som i stigende grad bliver desillusionerede over regeringen.

Mette Frederiksen har selvfølgelig offentligt støttet op om Vads udtalelser i folketings salen, men det er ikke alle socialdemokrater, der er bidt på den racistiske krog. Vads tale er blevet kritiseret af en række socialdemokratiske borgmestere og borgerrepræsentanter.

Inger Støjberg.
Foto: Henrik Bjerregrav.

Laura Rosenvinge, politisk ordfører for Socialdemokratiet på Københavns Rådhus, udtaler til DR, at Vads tale skaber polarisering og potentielt racisme.

Hendes påstand om, at talen skaber "potentielt racisme", tyder dog på en forståelse af racisme som noget, der kun foregår mellem enkeltpersoner på gaden og ikke som et strukturelt problem, der er indlejret i vores politiske system.

I Internationale Socialister betragter vi racisme i Danmark som systemisk og strukturelt, indlejret i lovgivningen. Det er samtidig magthavernes stærkeste splittelsesmekanisme. Dermed mener vi ikke kun, at Frederik Vads udtalelser potentielt kan lede til racisme - de ER racistiske i sig selv. Det er Socialdemokratiets og regeringens udlændingepolitik som helhed også.

Udlændinge- og Integrationsminister Kaare Dybvad.
Foto: Wikimedia Commons.

Den yderste højrefløj og fascismen.

EU-parlamentsvalget 9. juni

Fælles front mod den yderste højrefløj og fascismen i Europa

Ved EU-parlamentsvalget i 2014 fik den yderste højrefløj sit gennembrud. Trumps sejr ved præsidentvalget i 2016 boostede højrefløjen, og magthavernes selvskabte flygtningekrise gav dem yderligere fremgang i 2019.

Af Lene Junker

Hvorfor står den yderste højrefløj så stærkt?.

Det ser desværre ud til, at den europæiske højrefløj kommer til at stå endnu stærkere efter EU-parlamentsvalget den 9. juni 2024. Det skyldes flere forskellige forhold. Først og fremmest har mainstream-politikerne givet højrefløjen ret og overtaget deres nationalistiske, racistiske og diskriminerende politik. Et klart eksempel er EU's nye asylpagt, som blev aftalt i december 2023 og vedtaget i EU-parlamentet. Asylpagten er en fortsættelse af EU's nuværende praksis; via Frontex' grænsekontrol, pushbacks samt økonomisk støtte til Tyrkiet, Tunesien og Egypten i at stoppe flygtninge og migranternes forsøg på at komme til Europa; dette i en tid, hvor verdens flygtninge og fordrevne

har rundet 100 millioner.

Ligesom i Danmark vokser uligheden i Europa, og den universelle velfærd forvitrer, fordi pengene bruges på oprustning og skattelettelser til de rigeste. Den rigeste person i verden er franskmænden Bernard Arnault, som tjener sine penge i mode- og kosmetikbranchen. Han har tredoblet sin formue siden 2020 til 185 mia. pund. Den yderste højrefløj sparker nedad og gør flygtninge og indvandrere til syndebukke og vinder bekvemme stemmer på den "løsning".

Dernæst har den imperialistiske rivalisering, og Ruslands angreb på Ukraine, skabt en ny usikkerhed og frygt for krig i Europa.

Endvidere forværres klimaet, også i Europa, uden at der er skabt en konkret plan for at løse problemerne.

Er "den store udskiftning" på vej til at blive mainstream?

Samlet set har det givet den yderste højrefløj og fascismen mere vind i sejlene. Teorier som "Den store udskiftning" breder sig, og benyttes flittigt af Dansk Folkeparti og Generation Identitær, ligesom vi ser flere og flere eksempler på symbolske "en-

keltbilletter" til Mellemøsten eller sagt på en "pænere" måde, remigration.

Hardcore fascistiske er en stor og åbenlys del af Alternative für Deutschland. Andre store partier, som Fratelli d'Italia med Meloni i spidsen, Rassemblement National med Marine Le Pen i Frankrig, Freiheitliche Partei Österreichs, Vox i Spanien og Sverigedemokraterna er alle vokset ud af de gamle fascistpartier.

Det er nødvendigt at afsløre og stemple dem som de fascistiske/nazister, de reelt er, for udadtil forsøger de at fremstille sig som respektable konservative politikere, som blot bruger deres ytringsfrihed.

Også Hollands højrepopulistiske Frihedsparti med Geert Wilders i spidsen, der blev det største parti ved sidste valg, vil spille en rolle i EU-parlamentsvalget. Det samme gælder Portugals nye Chega-parti, som for nylig fik 18% af stemmerne.

Der foregår hele tiden skift og ændringer på den yderste højrefløj. De kan skyldes taktiske hensyn, men kan også være reelle skift til en åben fascistisk praksis. De er først og fremmest nationale og nationalistiske partier, som er EU-kritiske og/

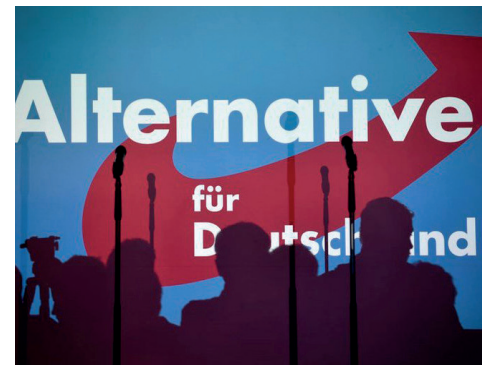
eller EU-modstandere. De støtter alle Israel, selvom nogle af dem også er antisemitter i deres eget land. Nogle er sympatiske overfor eller støtter Putins Rusland.

Solidaritet og modstand

I forhold til EU-parlamentsvalget, så har den yderste højrefløj samlet sig i gruppen Identitet og Demokrati. Det er den sjette største gruppe i EU-parlamentet med 56 medlemmer fra 10 forskellige lande, hvoraf Lega i Italien og AfD i Tyskland, RN i Frankrig og FPÖ i Østrig er de største. Dansk Folkepartis Johnny Vistesén er netop valgt som formand for denne gruppe.

De står uhyggelig stærkt parlamentarisk i øjeblikket. De sætter en højreradikal og nationalistisk dagsorden, først og fremmest mod flygtninge og migranter. Men de går også til angreb på kvinderettigheder, LGBT+-rettigheder og klimaaktivister.

Flygtningevenner, antiracistiske, klimaaktivister, feminister og faglige aktivister må stå sammen om at afvise og bekæmpe den højreradikale og fascistiske dagsorden, som er en trussel mod os alle.

Alternative für Deutschland. Foto: Flickr

Der er brug for modstand mod EUs asylpagt. Her i Tyskland i 2020. Foto: Montecruz

March af strejkende i Paris i april 2023. Foto: Phototheque Rouge Martin Noda. Hans Lucas.

Demonstration mod afskaffelse af Store Bededag d. 5/2-2023. Foto: Charlie Lywood

FOA og andre fagforeninger havde en kampagne mod afskaffelsen af Store Bededag. Foto: Flickr

Modstand i Europa

De borgerlige medier advarer ligesom Socialistisk Arbejderavis om truslen fra den yderste højrefløj i Europa.

Af Lene Junker

Men hvor de hepper på mainstream-politikernes muligheder for at klare skærene og bevare magten, så er vi først og fremmest optaget af den europæiske arbejderklasses kamp for at forsvare jobs, arbejdsvilkår og velfærd.

Strejkebølgen i Europa

Den voldsomme inflation, som i 2022 ramte almindelige mennesker med stor voldsomhed, medførte selvfølgelig krav om mere i løn og forventninger til de kommende lønforhandlinger.

De engelske transportarbejdere havde deres første strejke i juni 2022 og i hele 2023 kom flere og flere grupper, primært offentligt ansatte, på banen. Bl.a. strejkede de engelske sygeplejersker for første gang nogensinde. Der var grøde i

arbejderklassen og strejkerne var populære i befolkningen. Nye netværk og organisationer blev dannet med henblik på at bygge solidaritet på tværs og samle kampene til én fælles kamp mod Tory-regeringen. Det lykkedes ikke, men alligevel er strejkerne fortsat i 2024, omend i mindre omfang.

I Danmark blev der organiseret og mobiliseret til OK23 på hele det private område. Men den nye SVM-regering kortsluttede forberedelserne med Bededagstyveriet. Det skabte stor vrede, som blev udtrykt via en underskriftsindsamling og en landsdækkende demonstration på Christiansborg, organiseret af FH. Det lykkedes ikke at inddrage tyveriet i overenskomstforhandlingerne, som dog resulterede i pænere lønforhøjelser end forventet.

I Frankrig var Macron klar til at tage et livtag med arbejderklassen for at få sin pensionsreform gennemført. Det lykkedes med nød og næppe at gennemføre den, fordi den blev gennemført pr. dekret uden afstemning i Nationalforsam-

lingen. Men hele foråret var den franske arbejderklasse på banen med store demonstrationer, strejker og aktioner som en blanding af "De Gule Veste" og faglige blokader overalt i hele landet ud i de mindste byer. Trods det kaos, som fulgte med, var der stor folkelig opbakning til kampen mod Macrons pensionsreform.

Selv da alle forhandlingsmuligheder var udtømte, lykkedes det heller ikke i Frankrig at organisere fælles strejker mod Macron. Fagforeningslederne ville ikke organisere det, og venstrefløjens aktivister var ikke stærke nok til at organisere det uden om dem.

Den antiracistiske kamp

Klassekampen foregår ikke i et ideologisk tomrum. Racismen er et af magthavernes bedste splittelsesredskaber.

Derfor angribes flygtninge og migranter i Europa. Først og fremmest gennem diskrimination og tab af rettigheder. Dernæst ved at kontrollere grænserne og med alle midler at stoppe flygtninges mulighed

for at søge asyl i Europa.

Men overalt i Europa er der netværk, som hjælper mennesker, og netværk som organiserer konferencer, protester og aktioner. Det er både store NGO'er som Amnesty International og mere aktivistiske netværk f.eks. Stand Up To Racism i England og Marche des solidarités i Frankrig, som Fællesinitiativet mod Racisme og Diskrimination samarbejder med.

I England har Tory-regeringen lige fået presset deres Rwanda-deportations-projekt igennem Overhuset, men endnu er ingen fly sendt af sted. De sidste par års strejkebølger kan måske give liv til at fortsætte modstanden mod den. I Frankrig har der været ret store protester og aktioner mod den racistiske Darmanin-lov.

Magthavernes forsøg på at stemple og forbyde propalæstinensiske demonstrationer som antisemitiske eller støtte til terror, er løbet ud i sandet, fordi solidaritetsbevægelsen har forsvaret retten til at demonstrere.

Klimaklummen:

Hvorfor vi ikke har råd til de rige (Del 2)

Uden en konfrontation med den ekstreme koncentration af rigdom og ulige økonomiske magt i vores samfund, undermineres klimakampen og vores demokratiske rettigheder.

Af Martin Karlsson Pedersen

Det økologiske argument mod økonomisk ulighed

I marts i år var der en kommentar af to forskere i det prestigefyldte tidsskrift *Nature* om økonomisk ulighed. Titlen var sigende: "Hvorfor verden ikke har råd til de rige". Ét af argumenterne, som de fremfører mod ekstrem koncentration af rigdom er, hvordan den øger usund forbrugerisme i form af de riges fokus på status og luksusforbrug. Det argument stødte vi på i sidste klimaklumme. Vi kan kalde dette argument for "det økologiske argument" mod økonomisk ulighed.

Men argumentet rummer også centrale moralske aspekter: de rige og superrige har ikke historisk betalt for den forurening af drivhusgasser, som har dannet grundlaget for deres rigdom. Samtidig har de allerede brugt meget mere, end hvad der er retfærdigt, set fra et karbonbudgetmæssigt perspektiv. De er altså ifølge Ingrid Robeyns moralsk forpligtet til at betale for deres fortidige forurening og undgå deres uretfærdige fremtidige udledninger. Det giver os som samfund en ret til at beskutte de rige og superriges rigdom, og bruge disse penge til at finansiere den grønne omstilling.

Vi er nødt til at tale om penge og magt

Det var Robeyns og hendes teori om Limitarianism, dvs. argumenter for grænser for rigdom, som vi sluttede sidste klimaklumme med. I 2024 samlede Robeyns sine argumenter i bogen *Limitarianism – The Case Against Extreme*

Wealth (2024). Argumenterne er i sin essens argumenter mod økonomisk ulighed og dermed også argumenter for at tale om klasse igen. Hvor de rige vil snakke om fattigdom, løse sociale problemer gennem velgørenhed, eller individualisere problemer, ved at gøre det til vores egen skyld, er hendes pointe, at vi må tale om rigdom, og den måde som ejere af ekstrem rigdom påvirker samfundet på. Vi er med andre ord nødt til at snakke om forholdet mellem penge og magt.

Det demokratiske og politiske argument mod økonomisk ulighed

Robeyns genoptager i den sammenhæng et velkendt socialistisk argument, som vi kan kalde det "demokratiske og politiske argument" mod økonomisk ulighed.

I kraft af den store koncentration af penge og økonomisk magt hos den ejende klasse, undermineres det liberale demokrati og

ideen om lighed. Vi har formel lighed, men i praksis ser verden anderledes ud. I praksis betyder den økonomiske elites magt, at de er i stand til at finansiere tænketanke og føre kontrol med medier (propaganda og ideologi), udøve lobbyisme, påvirke lovgivning og give store partidonationer for at promovere egne interesser. Samtidig har de ressourcer til at udnytte skatteregler på tværs af lande, og kanalisere deres penge i skattely. Og ikke mindst true med hvad Robeyns kalder "corporate blackmail" (virksomhedsafpresning): som virksomhedsejere og/eller aktionærer, kan de underminere demokratiske beslutninger ved eksempelvis at bruge deres økonomiske magt ved at flytte arbejdspladser, tilbageholde investeringer eller trække partidonationer tilbage ved øget klima- og miljøregulering.

Den private kapital (og den ejende klasse) er altså ikke en "interessegruppe" på lige fod med

Kampen mod ekstrem rigdom er en social kamp.

Foto: Filkr - Woodrow Walden

andre. Den private økonomiske magt er særlig i kraft af dens koncentration af ekstrem rigdom og ressourcer og dens bestemte strukturelle position i samfundet. Grænser for privatpersoners rigdom betyder altså at kæmpe imod og sætte grænser for den økonomiske magts herredømme. Derfor er klimakampen i sin essens en social kamp.

Sexistisk kultur kræver kollektive svar

Rapport afdækker bekymrende erfaringer med sexismen - men mainstreamen har ingen brugbare svar.

Af Rose Bruun-Andersen og Anna Wolf

En ny rapport fra analyseinstituttet VIVE undersøger "danskernes erfaringer med sexistisk adfærd og omgivelsernes reaktioner". Undersøgelsen har haft til formål at belyse 16-50-åriges erfaringer med sexismen, det vil sige uønsket seksuel opmærksomhed, kønskrænkelser (dvs. ekskluderende adfærd baseret på køn) og seksuel tvang.

Undersøgelsen viser en generel ulighed i rapporteringen af uønskede hændelser. Kvinder oplever over et år dobbelt så mange typer af uønskede hændelser som mænd og møder hyppigere end mænd den samme type sexistiske adfærd flere gange.

Ni ud af ti yngre kvinder

Ifølge undersøgelsen er yngre kvinder en særligt udsat gruppe, idet: "Mere end ni ud af ti kvinder mellem 16 og 24 år beretter, at de har været udsat for mindst én ubehagelig oplevelse de seneste 12 måneder."

Ligeledes er køns- og seksuelle minoriteter en særligt udsat gruppe: "I den lille gruppering af højt udsatte, som har erfaringer med uønskede hændelser i mange sfæ-

rer, identificerer undersøgelsen en højere procentdel af køns- og seksuelle minoriteter."

Kultur og struktur

Siden rapporten har det været fokus, at der er brug for en debat om, hvordan vi opfører os, og ligestillingsministeren vil særlig gribe ind blandt unge. Spørgsmålet er, om krænkelserne afdækket i rapporten kan afskrives som et resultat af dårlig opførsel blandt unge.

Rapporten tydeliggør snarere dybere strukturelle udfordringer i samfundet, der må konfronteres i kampen for reel ligestilling. Det er, hvad der menes, når vi taler om sexismen som et "kulturelt" problem: Vi har en række love og forskrifter, der skal sikre formel ligestilling, og de fleste mænd går måske ikke bevidst og tænker, at kvinder f.eks. skylder dem sex. Men i den adfærd, der opstår som gangbar i forskellige sfærer af vores liv, ses de opfattelser, der ligger indlejret i kulturen.

Mainstream feminisme

#Metoo-bevægelsen skabte fokus på sexismen på arbejdspladser og i det offentlige rum, men dette øgede fokus lader ikke til at have mindsket omfanget af chikanen i sfærer uden for arbejdspladsen. Tværtimod mener flere i visse kontekster at have oplevet en stigende radikaliserings af specielt unge mænd og drenges holdning

er til sexismen.

Opfattelserne blandt særligt unge kan ses i lyset af den modreaktion på mainstream feminisme, der har fulgt #metoo-bølgen.

Denne liberale feminisme har et akavet forhold til stereotype idéer om kønnenes "natur", f.eks. idéen om, at mænd er aggressive, og kvinder er passive. På den ene side anerkender den, at disse kønsnormer er konstruerede og skadelige for alle køn - at alle socialiseres til visse roller baseret på køn, og at det er nogle kasser, der begrænser os. Så langt så godt.

Men fordi liberal feminisme ikke har et konsekvent blik for klassesamfundets betydning for kønsnormerne, kan dens svar ikke være andet end enten rent individuelle eller formynderiske dreng og mænd må blot aflære deres problematiske opførsel, eller man må straffe og disciplinere. Uanset intentionerne bag ender dette med faktisk at normalisere kønskrænkende adfærd fra både mænd og kvinder og navnlig måske for unge mænd, som er "trætte af" at høre om feminisme og mener, at de bliver kritiseret og straffet for deres "maskuline natur".

Kønskamp er klassekamp

Revolutionære socialisters svar er anderledes. De vedholdende idéer om den "rigtige mand", den omsorgsfulde og opofrende kvinde,

Foto: lex.dk

om hvem, der har hvilken plads i samfundet og om en berettigelse til at se andres (særligt kvinders) kroppe som seksuelle objekter er produkt af det kapitalistiske klassesamfund, som producerer, opretholder og nyder godt af hierarkier, af dobbelt undertrykkelse (både klasse og køn) og af individualiseringen af mænds

problemer.

Kampen for ligestillingen af alle køn er klassekamp. Strukturel sexismen pålægges alle køn/arbejdere af det kapitalistiske system. Målet må derfor være systemkritik og opgør med alle de samfundsstrukturer kapitalismen virker gennem, frem for en løftet pegefing for "bedre opførsel".

En fortælling om kapitalismens væsen

I romanen *De bedste familier* former landbrugskemikaliefabrikken Cheminova menneskeskæbner omkring sig.

Af Anna Wolf

Politikens anmelder valgte sidste år at kalde Kim Blæsbjergs nye socialrealistiske roman *De bedste familier* for en *guilty pleasure* – noget, man føler sig lidt skyldig over at synes om.

Der er nu nok mange, som kunne føle et ikke videre skyldigt ejerskab over den historie, romanen gør tilgængelig, heriblandt socialister, som kan finde en arbejderhistorie, en fortælling om efterkrigstidens klassesamfund.

Den handler i den grad om almindelige mennesker med små drømme og små fejl, og er man til det eksperimenterende eller spændingsprægede, er det ikke her, man skal lede. Det dramatiske, de store fejl, de bogstavelige eksplosioner sker på Cheminova, og mennesker og deres relationer tager form af det, ligesom Cheminova har taget form af menneskers viden og evne til at forme den omgivende verden.

Skabelse og destruktion

De bedste familier går historisk materialistisk til værks. Det er en fortælling om kapitalismens parallelt skabende og destruktive kræfter – den vil løfte en egn til ny velstand, og den vil ødelægge en mands mentale sammenhængskraft og hænge naturen omkring ham.

Over en periode på knap 10 år, fra Cheminovas flytning til Harbøre Tange i 1953, følger vi fem hovedpersoner.

Niels er en af de lokale arbejdere, der er med på Cheminova fra begyndelsen. Han har tre børn med Margrethe, og han og hans yngre bror Erik kommer fra fattige kår. Margrethe kommer ligesom Niels og Erik fra Lemvig og arbejder på byens vaskeri. Jørn og Karin er de velhavende tilflyttere fra Københavnsområdet – Jørn er en del af det nye forretningseventyr med Cheminova, og Karin følger med som Jørns hustru.

Niels og Margrethe oplever en stor social opstigning, men vi ser også, hvordan deres mest intime liv væltes omkuld med Niels' sygdom som følge af hans

Cheminova spyr kemiske gifte mens naturen kigger på. Foto: lex.dk

mangeårige direkte berøring med fabrikkens giftstoffer. Karins og Jørns øvre middelklasse-velstand er også Cheminovas værk, og mens de er skånet for det mest voldsomme, kommer fabrikken i stigende grad til at stå som en underlig utilnærmelig identitetskrise i deres ægteskab.

Kvindefrigørelse

Romanen er blevet rost for sin skildring af kvindernes historie, og forholdet mellem Karin og Margrethe – både forstået som det bånd, de to kvinder knytter til hinanden, og deres liv set i forhold til hinanden – er også et af de mest interessante at beskæftige sig med.

I begyndelsen er det Jørn og Niels, der "på tværs af klasser" danner og bevarer en relation som del af fortællingen om, at alle på fabrikken er del af samme fælles værk. I takt med Cheminovas vækst synes de at glide længere og længere fra hinanden. Kvinderne foretager den modsatte rejse frem mod en skrøbelig fortrolighed.

I stil med *Matador* er det i *De bedste familier* kvinderne, der rykker og søger forandring. Margrethe har fra begyndelsen været stærk og båret den tredobbelte byrde af lønarbejde, husholdning og omsorg med en insisteren på at ville arbejde uanset Niels' højere løn fra Cheminova. Hvad hun vinder, er i høj grad indadtil; hun bliver selvbevidst og bedre i stand til at konfrontere det svære. Karin er den utilfredse husmor, som får viljestyrke til at forfølge sin drøm om at blive til noget uafhængigt af sin mand og læse til lærer.

Jeg ærgrede mig lidt over, at begge kvinders "frigørelse" indebærer utroskab. Problemet er ikke så meget utroskaben i sig selv som det, at sex ofte bliver en genvej til frigørelses-narrativer, at sex og det, der har at gøre med kvinder, aldrig er langt fra hinanden.

Men måske er der alligevel noget at hente der. Der er en hverdagslig akavethed over begge kvinders meget lidt glamourøse affærer. Begge mænd er udpræget dårlige valg – for Margrethe hendes svoger, for Karin en syv år yngre (gisp!) medstuderende på lærerseminariet i en lille by. I affæren søger Margrethe en nærhed, som hun i stigende grad har svært ved at finde med den indsluttede Niels, Karin en lydhørhed og noget frit og løssluppet. Begge søger, meget menneskeligt, bølgelængde med en anden. Og ved bogens slutning er der noget trist og rodet over affærene. Hvad har de egentlig fået ud af det? Måske er sex netop *ikke* en genvej til frigørelsen. Og måske er frigørelse ikke så ukompliceret.

Klasse

Hvad der spøger i de to kvinders forhold og i deres søgen efter forandring er det klassesamfund, som både deres venskab og dets begrænsninger er et portræt af.

Der er til tider en følelse af søsterskab på tværs af klasser, at de to er i samme båd og gør hinanden stærkere. Karin har en kulturel kapital, som Margrethe ellers ikke har så meget mulighed for at tilgå, og Karin er også bedre til at stille de svære spørgsmål. Margrethe opfordrer og inspirerer Karin til

Hvor Knopper Station lå, er der nu rensningsanlæg for Cheminovas giftdepot ved høfte 42. Foto: Wikimedia Commons

handling frem for stilstand, til at udnytte de muligheder, hun har.

Men består dette søsterskab? Kan venskabet overvinde det unægtelige klasseskel? Der er en anstrengelse mellem dem, som ikke kan forsvinde ved at tale om det, som er materiel og åbenbar. Karins problemer og famlen i livet kan altid formes som et spørgsmål om identitetskrise og selvrealisering, mens Margrethes altid har en råhed og umiddelbarhed over sig – ikke fordi, hendes indre liv er mindre rigt end Karins, men fordi hun er vant til at tænke og handle på en vej udstykket af materiel nødvendighed.

Cheminova står mellem dem, som den gør mellem Niels og Jørn, mellem Margrethe og Niels, mellem Jørn og Karin, mellem Niels og Erik. Arbejdsmanden og ingeniøren får ikke den samme del af kagen, og som Cheminova vokser, bliver det tydeligere og tydeligere; Niels' behov for at klare det hele selv og tie om sine voksende arbejdsskader, der i sidste ende også påvirker hans mentale førlighed, skyder en kile ind mellem Niels og Margrethe; Karins passive skam over Cheminova og Jørns helhjertede ejerskab over projektet bliver det mastodontiske kommunikationsproblem mellem dem; Niels' tavse tilbageholdenhed og Eriks entusiastiske initiativ for en kamp for arbejderorganisering på fabrikken slider på brødrenes forhold.

Velstandens skyggeside?

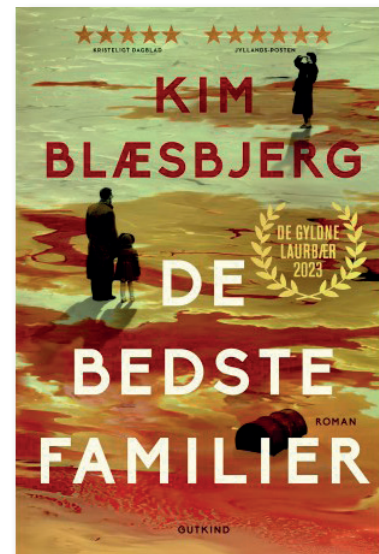
Omfanget af Cheminovas kreative hærgen står i bogen som elefan-

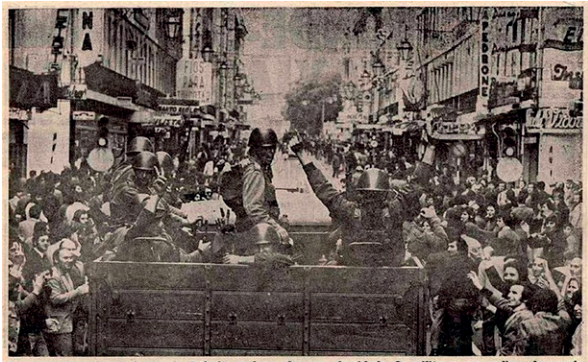
ten i rummet i kraft af, hvad vi nu ved om de varige konsekvenser, giftudledningerne og arbejdsulykkerne har haft for mennesker og miljø – for ikke at tale om de landbrugskemikalier, den producerede, som dengang var en uforbeholden fortælling om en verden i fremgang, og i dag er med i fortællingen om planetens økologiske katastrofe.

Der er noget uhyggeligt over at se konsekvenserne melde sig – de døde dyr, den stinkende fiskefangst, senilitet i en alder af 33 år – for så at blive affejet eller dysset ned over hele linjen af '68'ernes forældre, der jo banede vejen for en generation, der skulle have det meget lettere end dem. At se arbejderne rette deres vrede mod de af deres kolleger, som prøver at organisere på arbejdspladsen, overbeviste om, at alle i foretagendet via lokalt sammenhold må have de samme interesser.

Man kan finde beskrivelser af Cheminova-historien som velstandens skyggeside; en god iværksætter har det fælles bedste for øje og gode intentioner, men i Cheminovas tilfælde havde man ikke den viden, man har i dag og ikke øje for konsekvenserne.

Sandheden er, at det er kapitalismens 'skyggeside', eller rettere uundgåelige komponent. Cheminova er et barskt eksempel – ikke alle kapitalistiske forretnings-eventyr bader bogstaveligt talt miljø og mennesker i gift – men konsekvenserne for livet i bredeste forstand står som monument for kapitalismens inderste væsen.

A população saudou as forças do Exército ao longo das ruas da cidade. Os militares responderam, formando com os dados o V de vitória
Militærkuppet d. 25. april 1974 udløste en stor folkelig opstand. Foto: Flickr.

Nellikerevolutionen i Portugal smed fascismen på porten men førte desværre ikke til en socialistisk revolution. Foto: Ukendt

Folk væltede ud på gaden under revolutionen i Portugal for 50 år siden. Foto: Flickr.

50-året for den portugisiske revolution 1974-75

Klokken 0.20 den 25. april 1974, spillede den katolske station Radio Renascença den forbudte sang "Grandola Vila Morena", det var signalet til de oprørske enheder i det portugisiske militær, om at sætte et planlagt kup i gang.

af Freddie Nielsen

Og i løbet af dagen faldt det fascistiske diktatur, der havde været ved magten siden 1928, fuldstændig sammen.

Det var officerer i De Væbnede Styrkers Bevægelse, MFA (Movimento das Forças Armadas), der stod bag oprøret/kuppet, men de havde store dele af den portugisiske kapital bag sig. Som Europas sidste kolonimagt, udkæmpede militæret siden begyndelsen af 1960'erne en krig mod oprørsbevægelser i Angola, Guinea-Bissau og Mozambique. Krige der ikke kunne vindes, og som i 74 nåede op på at koste 50% af Portugals statsbudget.

Det var det siddende regime, der ville bevare kolonierne. Storkapitalen ønskede en neokolonial løsning, og militæret ville bare ud af den endeløse krig, der siden 1961 havde kostet 13.000 portugisiske soldater livet. Derfor adlød de menige soldater, der med 4 års tjenestetid havde gode chancer for at blive sendt til Afrika, da også gladelig deres officerers ordre.

Situationen d. 25. april, må altså betegnes som en krise og et opgør inden for den renskende klasse. Befolkningen blev da også kraftigt opfordret til at holde sig væk.

Nellikerevolutionen var de undertrykte festival

Det var ikke en ordre, der blev adlydt. Hurtigt kom folk på ga-

den, først forsigtigt, men snart begyndte fraterniseringen mellem soldater og befolkningen. Nogen fandt på at købe nelliker, og give dem til soldaterne, der stak blomsterne i geværløbene, som symbol på fred og solidaritet. Officererne forsøgte, uden held, at stoppe det.

Nu fulgte en uge, der i bogstaveligste forstand kunne kaldes "de undertrykte festival". Men det stoppede ikke her, langt fra. Det er i sådanne situationer med kriser, hvor magthaverne er splittet og søger nye måder at regere på, at revolutionære situationer kan opstå. Og det var netop, hvad der skete i Portugal, her i foråret 1974.

Det, der startede som et militærkup for at omfordele magten mellem forskellige kliker blandt magthaverne, udviklede sig til en revolution. Desværre, som i så mange andre revolutioner, uden at blive fuldført i et endeligt magtopgør og arbejderklassens overtagelse af magten.

Men det tog borgerskabet og deres allierede 19 måneder at få stabiliseret styret og arbejderklassen pacificeret.

I 1928 blev der indført totalt strejkeforbud, og først i 1970 blev det lempet en anelse. Den 25. april var der en enkelt strejke i gang, men det ændredes fuldstændig i løbet af de næste dage.

Selv om NATO-landet Portugal var Vesteuropas mest tilbagestående land, var der store moderne industriområder omkring Lissabon, Setubal og Porto, og arbejderklassen udgjorde en langt større befolkningsandel end i Rusland i 1917.

I løbet af maj var der mindst 158 større arbejdskampe, af disse udviklede 35 sig til fabriksbesættelser, og i fire tilfælde blev ledelsen tilbageholdt som gidsler. Der var mange krav bag strejkerne, men to gik igen. Dels en kraftig forhøjelse

af mindstelønnen - mange af de store arbejdspladser var filialer af multinationale eller resultat af udenlandske investeringer, tiltrukket af Portugals meget lave lønninger.

Organisering fra neden

F.eks. besatte Lisnaves 8.400 arbejdere værftet med krav om en mindsteløn på 7.800 escudos om måneden, mere end en fordobling af lønnen.

Det andet gennemgående krav var "saneamento", udrensning af fascistiske, angivere og PIDE agenter. PIDE var regimets hemmelige, forhadte og frygtede politi. Det var især arbejdsledere og folk højere oppe i virksomhedernes hierarki, der drejede sig om, hvorfor kravet ofte førte til ret hårde kampe.

På de fleste virksomheder blev der valgt komitéer, ofte kaldet arbejderkommissioner. De var demokratiske og medlemmerne kunne hurtigt skiftes ud. De stod for aktivitet og gejst, f.eks. insisterede samtlige 188 medlemmer af kommissionen på Plessey på at deltage i den første forhandling med ledelsen.

Ikke kun arbejdspladserne organiserede sig. Rundt om i byernes kvarterer opstod lokale organiseringer, og noget af det første de gjorde var at besætte tomme boliger, ofte nybyggeri som almindelige mennesker ikke havde råd til, og fordele dem til boligløse.

Alt hvad der hed hospitaler og sundhedsvæsen i Portugal var privat, ofte under den katolske kirkes kontrol. Også her gik kvarterkomitéerne, med støtte fra arbejderkommissionerne, i kamp. Hospitaler blev besat og gjort til offentligt ejendom.

Kapitalflugt

Mange virksomhedsejere forsøgte

at trække værdierne ud af deres virksomhed eller lukke dem, men i mange tilfælde blev de besat af arbejderne og videreført, enten under såkaldt arbejderkontrol eller som kooperativer. I kampen mod kapitalflugt, lukkede de bankansatte banker og overtog, i samarbejde med deres fagforening, kontrollen med overførsel af kapital, især til udlandet.

Også landbruget, eller dele af det, blev inddraget. Portugals landbrug var delt mellem mange småbønder i nord og enorme godser i syd. Godser, som ejerne ofte ikke udnyttede. Og hvor der i nord ingen forandring skete, så blev mange af godserne i syd besat, og jordløse landarbejdere begyndte at dyrke jorden på kooperativ basis.

Mange af de her tiltag blev, nødvendigt, accepteret og lovliggjort af de forskellige regeringer, frem til tilbageslaget i 75.

Omvendt var der undervejs flere kupforsøg fra højrefløjen, men de blev slået tilbage af enorme og militante arbejderrejsninger, støttet af soldater. Der var også en del tilfælde, hvor soldater af deres officerer blev sendt ud for at stoppe demonstrationer eller besættelser, som, når de nåede frem, nægtede at gribe ind.

I september 75 stiftede menige soldater SUV (Soldados Unidos Vencerao - Forenede Soldater vil Sejre), som den første selvstændige soldaterorganiserings. 10. september indkaldte SUV en demonstration i Porto, hvor 1.500 soldater, på trods af deres officerer, marcherede forrest, bakket op af 30.000 arbejdere.

SUV satte fokus på forskellen mellem menige soldater og officererne, og krævede bedre forhold. Desværre skete deres organisering for sent, så da højrefløjen og de moderate dele af MFA satte hæ-

lene i 25. november, var det store flertal af soldaterne rådvilde, og ikke i stand til at reagere på andet end de ordrer, deres officerer udstedte.

Undtagelsestilstand

At det lykkedes at stoppe revolutionen her, i stedet for at den endte i magtovertagelse, skyldtes flere ting. Men arbejderklassen var ikke en af dem. Der kunne nok visse steder spores en kamptræthed, men organiseringerne var intakte. Flere steder udvidet med inter-impresas - tværgående organiseringer mellem lokale fabrikskommissioner og andre organiseringer, der kunne have udviklet sig til egentlige rådsorganiseringer.

Kampviljen var der også stadig, landarbejdernes jordbesættelser tog til i efteråret 1975. Og så sent som få dage før undtagelsestilstanden 25. november, havde strejkende bygningsarbejdere i tusindvis omringet den grundlovgivende forsamling, og taget den og regeringen som gidsel i 36 timer, indtil deres krav blev opfyldt.

Derimod var de store problemer, at ingen tog sig af de mange fattigbønder i nord, så højrefløjen og kirken fik stor indflydelse her, og at MFAs prestige betød en alt for stor tillid til officererne og militæret. Men det største problem lå i arbejderklassens politiske organiseringer. Socialdemokratiet (PS) og kommunisterne (PCP), der begge, på hver deres måde, dygtigt modarbejdede revolutionen, på den ene side. Og på den anden side at den revolutionære venstrefløj ikke gjorde nok for at bygge op i arbejderklassen.

Men Portugal var forandret for altid. Nellikerevolutionen er stadig en stor inspirationskilde for alle, som kæmper for frihed, lighed og social retfærdighed.

Serie:
Arbejderbevægelsens historie,
set med revolutionære øjne

Del 25:

Atommark og ølstrejke

Et vigtigt tiltag først i 1960'erne var dannelsen af "Kampagnen mod Atomvåben" (KmA) og de marcher og kampagner, den gennemførte.

Af Freddie Nielsen

Fredsspørgsmålet og krigsmodstanden har altid været til stede i arbejderbevægelsen, også selvom Socialdemokratiet (SD) på afgørende tidspunkter er sprunget i målet, og DKP's linje ofte mest afspejlede USSR's interesser.

"Det nye venstre"

Det nye initiativ var startet med SF's dannelse og gik frem med parolen "Afrust nu", ubetinget af, om det skete i øst og vest samtidig. Det var en idé, Aksel Larsen tidligere havde rejst i DKP, men som både traditionalisterne i partiet og Moskva skød ned.

KmA's fremkomst viser to vigtige ting. For det første var kampagnen sammen med SF udtryk for "det nye venstre", der bredte sig internationalt en venstrefløj uafhængig af Moskva, omend ikke helt fri for stalinismens måde at tænke på.

For det andet begyndte studerende og folk med længere uddannelser at vælge side til venstre i større tal, og det sås særligt i KmA. Vi er i 1960'erne langt fra de privilegerede studerende i 1920'erne, der meldte sig frivilligt som strejkebrydere i "Samfundshjælpen". Med kapitalismens udvikling og behov for mange flere uddannede, der skal sikre arbejdsgiverne et jævnt flow af den nødvendige arbejdskraft, begynder flere og flere af disse grupper at have forhold, der ligner arbejderklassens eller kun er marginalt bedre.

Det betød ikke, at KmA var uden forbindelse til den traditionelle arbejderklasse, men sidstnævnte var i klart mindretal i kampagnen

Scharnberg agiterer

Højskolelærer og medlem af "Aldrig mere Krig" (AmK) Carl Scharnberg havde været med til at arrangere demonstrationer i Aarhus i '59 og '60 mod losning af amerikanske raketsystemer.

Og i '60 deltog han som AmK repræsentant i CND's (Campaign for Nuclear Disarmament) Aldermaston Marches i UK. Hjemme igen startede han agitation for en dansk march mod atomvåben fra Holbæk til København. Holbæk blev valgt som start, fordi der her stod et amerikansk NIKE-batteri, et raketsystem, der kunne omstilles til atomvåben. Ideen blev ikke modtaget med den samme entusiasme, som Scharnberg leverede den i, men han holdt fast, og det lykkedes at skabe KmA.

Da den første atommarch startede d. 21. oktober '60, var der 8-900 deltagere, og tre dage senere på Rådhuspladsen lyttede 5.000 til taler af højskolelærerne Scharnberg og Tage Hind samt fagforeningsformand Svend Jensen.

Støtten kom fra mange sider: Kulturpersonligheder, pacifister, Frit Forum, Radikal Ungdom, enkelte fagforeninger m.fl. Også f.eks. Demokraten, Land og Folk og SF-Bladet var positive, men regeringsorganet Aktuelt kaldte i en overskrift marchen for "100.000 skridt – og så kommunistpropaganda."

"Marxistiske medløbere"

Andre af de toneangivende dagblade bragte en udtalelse fra Konservative Studenter, hvor det bl.a. hed: "... Marxistiske medløbere og den defaitistiske skare ønsker hellere en skæbne under totalitært styre..."

KmA arrangerede yderligere to marcher fra Holbæk i påsken '61 og '62. Her voksede en march på knap 1000 begge gange til demonstrationer i København på hhv. 25.000 og 30.000. Den sidste march i '63 skulle gå fra Haderslev og møde en tysk march ved grænsen, men de tyske myndigheder nedlagde forbud mod danske aktivister i Tyskland. Det tyske socialdemokrati (SPD) støttede forbuddet og truede partimedlemmer, der deltog i atommarcher, med eksklusion. SD var knap så rigoristiske de støttede ikke KmA, men mange partimedlemmer gjorde. Omvendt ville DKP gerne have haft indflydelse på KmA, men det var svært, fordi

kampagnen så USA og USSR som to supermagter, der var lige ansvarlige for atomoprustningen.

Det førte konkret til modsætninger under Cuba-krisen i 1962, hvor KmA krævede, at hverken USA eller USSR spredte atomvåben til andre lande, mens DKP stillede med parolen "Cuba si, yankee no".

KmA's aktiviteter klingede af, da hovedparolens krav "Stop for atomprøvesprængninger" (delvist) blev til virkelighed i juli '63. I løbet af 1960'erne begyndte flere af de aktivistiske kræfter at forholde sig mere til USA's krig i Vietnam.

Boycot Sydafrika

Også på en anden front kom der en nydannelselse. Det hvide styre i Sydafrika indførte i 1950 apartheid – raceadskillelse gennem en række love – og selv om det medførte protester og international modstand, var det først efter Sharpville-massakren i 1960, at den internationale protest begyndte at tage form.

Det tog lidt tid i DK, men i '63 demonstrerede unge (især organiseret af DKU eller DSU) uden for butikker, der solgte sydafrikanske varer. Det foregik i hvert fald i de fem største byer. Disse aktioner fik et afgørende twist, da havnearbejderne i Københavns Frihavn i marts '63 besluttede at boykotte sydafrikanske varer. De mente det og førte det ud i livet i det næste halve år.

Beslutningen blev aktuel i juli, da et svensk skib med last fra Sydafrika lagde til i København. Havnearbejderne nægtede at røre det, og da det og flere andre skibe blev omdirigeret til losning i andre havne, bredte aktionen sig til Aalborg, Århus og Odense. I Aalborg havn var der i en periode daglige demonstrationer mod Sydafrika.

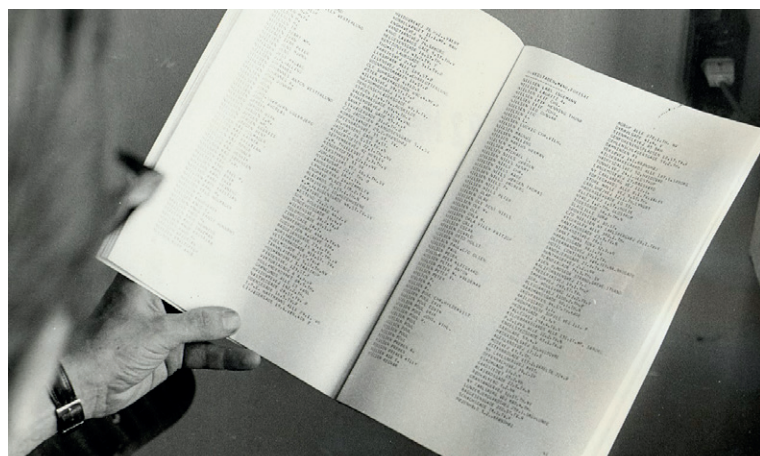
Men havnearbejderne var oppe imod for store modstandere. LO (Landsorganisation – i dag Fagbevægelsens Hovedorganisation), DASF (senere SiD og nu 3F) og selv deres egen fagforening, lagde pres på dem for at stoppe aktionen. Først gav Århus og Odense sig, i begyndelsen af september Aal-

Atommarken 1961 på vej fra Holbæk til København.
Foto: Arbejdermuseet/ABA

3500 bryggeriarbejdere til kampmøde i KB-Hallen, her er nogle af dem samlet udenfor hallen.
Foto: Arbejdermuseet/ABA

Løn havde Bryggeriforeningen ikke råd til, men en bog på 113 sider til alle DA medlemmer, med opfordring til boykot af arbejdere, det kunne lige gå an.
Foto: Arbejdermuseet/ABA

borg og i oktober Frihavnen.

LO støttede en forbrugerboykot af Sydafrika, men ville ikke acceptere, at der blev taget faglige kampskridt. I deres modstand mod havnearbejdernes aktion truede LO ligefrem med fritstilling af arbejdet i Aalborg og København og var med til at idømme bod i Arbejdsretten.

Efter OK-strejken i 1961 blev det igen småt med strejker i nogle år men 1965 skulle blive anderledes.

Bryggeristrejke

I maj '65 brød OK-forhandlingerne mellem bryggeriarbejderne (DBBMF) og Bryggeriforeningen sammen, og en strejke og lock-out, der omfattede 6.000 bryggeriarbejdere tre fjerdedele af forbundets medlemmer brød ud.

"Ølstrejken", der varede i seks uger, endte i et nederlag. De havde en hård modstander i Bryggeriforeningen, men det, der knækkede dem, var i højere grad, at LO og den øvrige fagbevægelse

nægtede at støtte strejken. Kun typograferne smed et mindre beløb i bryggeriarbejdernes strejkekasse.

"Problemet" var, at strejken aktivt blev ledet af den mandlige københavnske afdeling af DBBMF, der var under ledelse af SF'eren Holger Foss. Den socialdemokratiske fagbevægelse ville ikke risikere at lade en sejr til en SF-fagforening give medlemmerne af andre forbund gode ideer. Bedre blev det ikke af, at den SD'ske ledelse af DBBMF mest hældte til LO's side.

Undervejs tog en del af de strejkende arbejde andre steder, fordi forbundet uden LO's solidaritet ikke havde råd til ordentlig strejkeunderstøttelse. Det fik DA (Dansk Arbejdsgiverforening) til at trykke en bog med navne og adresser på samtlige strejkende og lockoutede bryggeriarbejdere, som blev udsendt til alle DA's medlemsvirksomheder. En total boykot af 6-7.000 arbejdere.

Modstand.org

Bøger til socialister og anti-kapitalister

Alle plus porto hvis de bestilles over modstand.org

Alternativt kan du købe dem i din lokalafdeling og spare portoen

The revival of resistance.
The 2022-3 strikes, and the battles still to come
60 kr.

Imperialismen i dag og krigen i Ukraine
20 kr.

Morten Thing: Israel, et mislykket samfund, en mislykket stat
100 kr.

International Socialism 181
60 kr.

International Socialism 182
60 kr.

Socialisme nedenfra - Marxisme i Oslo 2024
1. og 2. juni

A Festival of Socialist Ideas

MarXisM

2024

4-7 July
Central London

Internationale Socialisters Sommertræf
17. august kl. 11-22 i Odense

Mød internationale Socialister til 1. maj

København:
Morgenmøde kl. 10.30 i Christianshavns Beboerhus
Derefter i Fælledparken

Odense:
Morgenmøde kl. 10.30 i Ungdomshuset
Derefter i Kongens Have

Aarhus:
I Mølleparken

Møder i Internationale Socialister

Møderne er åbne for alle interesserede. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Vi mødes hver torsdag kl. 19.30 i lokale 'Store Bjørn' på Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34. For mere info kontakt ISU på 20 34 35 13.

1/5: 1. maj morgenmøde kl. 10.30

9/5: Skærtorsdag - intet møde

16/5: Hvad er vejen frem for Palæstina solidaritet?

23/5: Moderne revolutioner: Iran 1979

30/5: Kapitalismen og mentale sundhed

6/6: EU-valget: Bekæmp Fort Europa

13/6: Marxisme og praktisk filosofi: Vores morale og deres

20/6: Titlen annonceres senere

27/6: Sommerafslutning

Odense

Mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60. Kontakt Jens, 2426 8023 for mere info.

7/5: Fagbevægelsens rolle

14/5: Filmvisning - Bomben i Søllerødgade

21/5: Det Amerikanske Valg og Palæstina

28/5: Europaparlamentsvalget

4/6: Podemos og den Spanske Venstrefløj

11/6: Kulturrevolutionen i Kina

18/6: EU's nye migrantionslov

25/6: Sommerafslutning

6/8: Opstartsmøde efter sommerferien

Aarhus

Holder møde hver anden tirsdag kl. 19.00 i Studenterhus Aarhus, lokale 2.2 · Nordre Ringgade 3, 8000 Aarhus C. Kontakt Lars Henrik på tlf. 61 60 68 76 for yderligere info.

Følg med på facebook siden: facebook.com/socialister.dk
Vores nye instagram: instagram.com/internationale.socialister

Kontakt os på: landskontor@socialister.dk

Tilmeld dig vores nyhedsbrev på: socialister.dk

Hvorfor er arbejderklassen den eneste magt, der kan ændre systemet?

Som revolutionære socialister mener vi, at arbejderklassen er den forandrende kraft, der kan bygge et nyt samfund. Hvad ligger til grund for den opfattelse?

Oversat fra *Socialist Worker* af Asbjørn Valhøj

Arbejderklassen har aldrig været så massiv eller potentielt magtfuld som i dag - dette er et faktum, som magthaverne ville foretrække, at vi glemte. De ønsker ikke, at arbejdere indser, at deres klasse kan være, som Karl Marx formulerede det, "kapitalismens egen banemand".

Kapitalisterne ejer måske butikker, callcentre, fabrikker og maskiner, men intet fungerer uden arbejdere. Kapitalismen er som system afhængigt af at der skabes profit. Men profitskabelse er kun muligt, fordi den kapitalistiske klasse ikke betaler arbejdere det, deres arbejde er værd. Ejerne beholder resten, overskuddet, for sig selv.

Udbytning og konkurrence

I teorien betaler de kun arbejderne det, der er nødvendigt for at sikre dem og deres familie mad og tøj på kroppen. Socialister kalder denne type røveri for *udbytning*. Men det kapitalistiske samfund er ikke kun karakteriseret ved udbytning - dets andet kendetegn er *konkurrence*. Rivaliserende kapitalister er i en evig kamp med hinanden for at skabe mest profit.

Den indbyrdes konkurrence har skabt et system, som ingen reelt har kontrol over. Det har indbyggede kriser og ustabilitet. Det er et system, hvor profit kommer før menneskers behov. Og det er drivkraften bag alle de indbyrdes forbundne kriser, som arbejdere står over for i dag, herunder krige, klimaforandringer, og undertrykkelse.

Men de selvsamme forhold, der skaber massiv lidelse for arbejdere, skaber også potentialet for en kamp for at vælte systemet. Kapitalisterne tvang arbejdere sammen i vidtstrakte byer, for at have mere styr på dem. Og deres konstante ønske om at udvikle ny teknologi for at øge deres profit betyder, at arbejdere aldrig har været så godt placeret for at kunne slå igen som nu.

Søfolkenes strejke i 1934 var en af de mest markante strejker i 1930'erne.
Foto: Arbejdermusset.

Kollektiviteten

Arbejdere har været i stand til at organisere, udvikle fagforeninger og stable en kamp mod kapitalisterne på benene. Aldrig gennem historien har en udbyttet og undertrykt klasse haft et sådant potentiale til at tage magten og køre samfundet. Men det er ikke en selvfølge, at arbejderklassen vil indfri dette potentiale. Arbejdere kan kun opnå forandringen og deres egen befrielse gennem kollektiv handling.

Arbejdere kan ikke drømme om at opdele fabrikker eller supermarkeder, som bønder kunne dele de tidligere gods-ejeres ejendom mellem sig. En fabrik, et transportsystem, et sygehus kører kun i kraft af det kollektive arbejde. Og hvis én arbejder gik på strejke for bedre løn, kunne chefen bare straffe vedkommende. Hvis hele arbejdspladsen gik ud sammen, ville arbejdernes magt være meget større.

Udbytningen tvinger arbejdere sammen som et kollektiv og giver dem mulighed for at slå sig sammen og kæmpe i fællesskab. Arbejdere er en kollektiv klasse hvad angår såvel udbytning og undertrykkelse som frigørelse.

Socialisme nedefra

I Internationale Socialister mener vi, at kun arbejderklassen kan knuse kapitalismen og indvarsle et socialistisk samfund.

Vores vision om, hvordan dette vil se ud, er klar på to områder. Det første er, at

er arbejderne, der driver samfundet, og som vil træffe beslutninger om, hvordan det er organiseret. Det andet er, at det vil være et samfund baseret på at møde menneskehedens behov frem for at skabe profit. For at opnå denne transformation har vi brug for, at millioner af arbejdere gør oprør over hele kloden.

Som Marx formulerede det, er en arbejderrevolution den eneste måde, hvorpå arbejdere kan frigøre sig fra "al tidernes møg og blive egnet til at grundlægge samfundet på ny". Vi tror ikke, at socialisme kan indføres ovenfra gennem Folketinget eller guerillakrig - heller ikke ved at vælge gode, venstreorienterede politikere.

Statskapitalismen, set i Rusland under Joseph Stalin, gav kontrollen over produktionsmidlerne til bureaukrater. Han kaldte det socialisme, men arbejderne var ikke i kontrol. Den autentiske marxistiske tradition indskærper, at socialisme kun kan komme nedefra, fra arbejderne selv.

Arbejdere kan kaste det kapitalistiske systems rædsler af sig, når de sammen handler for deres interesser *som klasse*.

Som Marx argumenterede for, må arbejderklassen blive en "klasse for sig". Det er derfor, det er så afgørende at interessere sig for og bakke op om enhver strejke. Kun en samlet kamp kan bygge arbejderklassens selvtillid, og give almindelige mennesker et glimt af, hvordan de kan tage kontrollen over deres liv og skæbne.

Sygeplejestrejken i 2021 var en af de mere imponerende eksempler på klassekamp i de senere år. Her demonstreres der foran Herlev Hospital.
Foto: Charlie Lywood

www.socialister.dk

Socialistisk Arbejderavis

RETURADRESSE: Internationale Socialister, Dronningensgade 34, 1420 København K

